

Det er også derfor, vi er i den situation, at der er lavet nogle utrolig stramme aftaler med amter og kommuner – så stramme, at de ikke er i stand til at tilbyde en lang række af de velfærdsydelser, som vi herinde i Folketinget lægger vægt på skal gives. Det er derfor, vi har set, at de netop indgåede aftaler betyder, at der ikke alene bliver skåret på daginstitutionsområdet, som det har været nævnt tidligere, og som måske også delvis kan begrundes af demografiske ændringer. Der bliver faktisk også skåret på folkeskolen, fordi de ekstra midler, der er nødvendige for at kunne følge det stigende elevtal, ikke udløses, på samme måde som vi på ældreområdet kan se, at der de facto i en lang række kommuner budgetteres med færre midler i det kommende år end i forhold til indeværende år. Det er alt sammen udtryk for den behårde prioritering, der er nødvendig, når man laver et skattestop.

Et andet område, hvor regeringen har forsøgt at lægge an til at sige, at den har gjort en ekstra indsats – det har også været nævnt af flere, ikke mindst af Dansk Folkeparti som et argument for deres indsats – er sygehusområdet. Her har regeringen proklameret og fik vel også en hel del stemmer på at sige, at man vil tilføre 1,5 mia. kr. ekstra til sygehuse. Men hvad er virkeligheden, når man skræller retorikken væk? Finansministeriet har gjort det således op i et svar, at hvis man tager udgangspunkt i, hvor mange flere penge der kommer i 2003 i forhold til 2002, er det sådan, at vi nu ved, at der her i 2002 er udbetalt ca. 1,1 mia. kr. af den ekstraordinære engangspulje på 1,5 mia. kr., hvorefter der henstår 400 mio. kr. til udbetaling i 2003. Det betyder oversat til almindeligt dansk, at der sker en vækst på sygehusområdet på 100 mio. kr. – 100 mio. kr.!

Så har regeringen og Dansk Folkeparti lavet en aftale, som derudover tilfører 125 mio. kr., og det vil sige, at man sammenlagt får godt 200 mio. kr. ekstra på sygehusområdet i 2003 i forhold til 2002. Men hvad er det, man skal sammenligne det med? Det skal man sammenligne med, hvad der er sket i det foregående år, og her er det sådan, at der i den forrige regerings tid i gennemsnit blev tildelt sygehussektoren 1,1 mia. kr. ekstra hvert eneste år, altså en markant stigning år for år.

Kl. 22.10

Det er lykkedes regeringen og Dansk Folkeparti ved en glimrende retorik – det må vi erkende, for det er jo det, alle tror – at give udseende af, at der ekstraordinært er givet amterne 1,5

mia. kr. Men når man går ind til benet, er der faktisk tale om, at der i 2003 gives et væsentlig mindre beløb end det, den forrige regering gav. Det er den virkelighed, man står over for, når man skræller retorikken bort.

Det er også derfor, vi fra SF's side har været og stadig er meget kritiske over for skattestoppet. Det har den øvrige opposition også bidraget væsentligt til at få gennemhullet, og det tjener den øvrige del af oppositionen til ære, at vi har et fælles kritikpunkt af skattestoppet.

Nu har der været lanceret lidt forskellige varianter af et uintelligent og et intelligent skattestop. For at der ikke skal være nogen misforståelser, er SF så grundlæggende uenig med regeringen om skattestoppet, at vi gerne herfra vil sige meget klart: Vi går *ikke* ind for et skattestop, uanset hvor intelligent eller uintelligent det måtte være. Vi går ind for en retfærdig beskatning, vi går ind for en skattereform, som sikrer, at de nødvendige midler, der skal til, for at vi kan opretholde det velfærdssamfund, vi ønsker, også er til stede. Det er imidlertid ikke ensbetydende med, at vi mener, at den form for beskatning, vi har i dag, er korrekt.

Når vi siger, at vi skal have en fair, en retfærdig beskatning, mener vi faktisk, at det helt afgørende skattemæssige problem er, at man accepterer, at store dele af erhvervslivet fritages for beskatning. Det burde jo være det altoverskyggende problem for en lovgivende forsamling: Hvordan kan det accepteres, at små og mellemstore danskejede virksomheder rundt omkring i landet hver eneste dag gør en kæmpeindsats og hver eneste måned afleverer den del til skattevæsenet, de skal aflevere, mens andre, nemlig de multinationale selskaber, i vid udstrækning fuldstændig unddrager sig beskatning? Det er da hamrende urimeligt, og det burde Folketinget i enighed tage op som det helt afgørende problem, fordi forudsætningen for at sikre, at vi kan få flere midler til finansiering af velfærdssamfundets ydelser uden at belaste lønindkomsterne hårdere, jo er en retfærdig beskatning.

Angående lønindkomsterne er det vores opfattelse, at der skal ske en skatteomlægning, så vi sikrer, at der sker en lettelse for de laveste indkomster, mens de bredeste skuldre, som det hedder lidt klichéagtigt, kommer til at bære de største byrder.

Vi mener også, det er noget fattigt, at Folketinget ikke tør tage en reel debat om, hvordan de offentlige midler skal bruges. Når vi diskuterer